

Giới thiệu Ai Thả Cành Hoa Xuống Sông Trăng Ấy

Thể loại: ngược, cổ đại,

Kết: SE

Nhân vật: Cổ Hữu-Thiên Nhi

Là một câu chuyện tình yêu buồn của người con gái cứ một lòng chờ đợi người mình thương trong vô vọng, nàng sống trọn đời với niềm tin sẽ cùng cứ tưởng chỉ cần chờ thì sẽ cùng người đó kết làm phu phụ giải lao bạc đầu, nhưng đáng tiếc thay hiện thực lại vô cùng tàn khốc đối với nàng mọi thứ hóa thành hư vô. Phũ phàng một cách đầy đau đớn, nếu có chằm chọc e rằng nàng chỉ đáng mà chằm chọc chính mình bất lực. Si tâm tuyệt đối, mưa trời ra biển nhưng chính nàng...câu hạnh phúc mãi cũng không tròn câu

Bạn đang đọc truyện *Ai Thả Cành Hoa Xuống Sông Trăng Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ai đã ru ta khúc tình ca êm đềm

Thất tịch ngày đó ai chờ đợi ta bên bến sông Trăng, để một ngày nhưng nhớ một đời bị lãng quên.....

Tháng sáu lạnh lẽo thê lương để tháng bảy mưa bắt đầu giăng lối, toàn con đường Kinh Tiến đều phủ đầy những tầng sương mờ hoặc. Thiên Nhi cảm ô chạy nhanh quanh hồ dự mà để ra bến sông Trăng kịp lúc gặp Cổ Hữu, lúc đi ngang qua Mộc Châu quán nghe thoang thoang trên lầu có ai hát bài tình ca

" Thất tịch mưa ngẫu không dứt

nước mắt sông Trăng bay ngược lên trời

Thất tịch mưa ngẫu không dứt

ta chờ đợi ai bên bến nhớ ngày đêm

Sông Trăng cuối bờ không ngã rẽ

tình ta vô có lại lạc mất nhau

Bạc vàng xuống nước còn phai

đêm nằm tôi nghĩ xem ai bạc tình "

Sông Trăng hôm nay ít người qua lại, Cổ Hữu một thân phục trắng đứng bên bờ sông nhìn có vẻ lạnh lẽo lại vừa thấy cô đơn.

" chàng chờ thiếp không lâu phải không "

Cổ Hữu vẫn đứng yên đó như pho tượng gỗ, hần chỉ nhẹ mà lấy vạt áo lau đi vệt mồ hôi trên trán Thiên Nhi

" sau này đừng chạy như vậy, không việc gì phải gấp "

" ta sợ chàng chờ lâu sẽ nản "

" ngốc nghếch, đi thôi ta đưa nàng đi ăn chút gì "

" tới Mộc Châu đi, nơi đó có rượu "

Mộc Châu ồn ào náo nhiệt của ngày thường hôm nay lại yên tĩnh đến kỳ lạ, hành lang nơi đây vừa đúng lúc nhìn ra được sông Trăng. Phía xa xa bờ Dạ Lan có mấy người đang thả hoa trôi.

" Cổ Hữu, chàng thật sự sẽ đi Tây Nam? "

" lệnh vua khó cãi, thân nự y ta khó làm trái "

" vậy khi về ta chuẩn bị xiêm y cho chàng "

" Thiên Nhi, vẫn là ta phụ nàng lần này. Đừng chờ ta nữa, được không? "

Hắn đi theo lệnh vua nỗi khổ tâm không phải không có, lỗi sao do hoàng hậu lâm trọng bệnh trong cung trước giờ luôn do hắn bắt mạch hốt thuốc khi từ bỏ danh cao xin vua cho lui về quê ở với mẹ già lại bị vua bắt tuyên thệ khi cần phải lập tức hồi cung. Lần này đi đã là thứ mười mấy trong một năm, cảm giác có lỗi với Thiên Nhi vẫn còn nay lại chồng chất chỉ e lần này hoàng hậu lâm trọng bệnh nặng hơn nếu không đi thì mẹ già cùng nàng sẽ bị liên lụy mà vẫn phải tội chết còn nếu đi thì áo do lương y khó bì mà bị vua giữ chặt, một năm không về chỉ sợ đến mười năm vẫn là không thể về. Tuổi xuân nữ nhân ít ỏi hắn làm sao có thể để nàng chờ đợi trong mõi mòn đáng thương?

" thiếp cùng chàng trở về, tháng sáu qua đi tháng bảy sẽ rất lạnh mưa nhiều về nhà thiếp xếp cho chàng thêm áo khoát, bát canh sâm về thiếp tiềm cho chàng đem theo được không? "

Đối với lời hắn nói nàng vẫn ngoài tai không để tâm, hắn đi bao lâu nàng vẫn chờ bấy lâu cho tới khi hắn đi nàng vẫn muốn đêm cuối hát cho hắn nghe khúc tình ca của Mộc Châu quán, nàng cho rằng hắn đi rồi sẽ trở về trong triều trọng dụng y tài của hắn còn nàng lại tin tưởng trái tim trong nóng ngoài lạnh kia. Bao lâu nay hắn vẫn một mặt biểu cảm nhưng không có nghĩa hắn không yêu nàng.

" về thôi, chúng ta cùng về nhà! "

Cửu phu nhân trong bếp sát thuốc nghe thấy tiếng người liền đoán ra con trai đã về

" Có Hữu con về rồi à thuốc con kê mẹ uống gần hết rồi đấy, ơ Thiên Nhi hôm nay con đến thăm ta phải không "

Thiên Nhi chạy đến ôm bà, người phụ nữ này trước nay luôn yêu thương nàng tuy chuyện nàng cùng Có Hữu còn dang dở nhưng nàng biết trong thâm tâm Cửu phu nhân luôn muốn nàng là con dâu bà

" từ nay Thiên Nhi sẽ sống ở nhà ta, sắp tới con lại hầu triều mẹ ở nhà một mình con không yên tâm "

" đúng đó Cửu phu nhân, con ở một mình cũng rất buồn cho con đến đây chăm sóc cho phu nhân được không "

Cửu phu nhân vui mừng ra mặt, từ khi gặp cô bà đã ước mong cô gái nhỏ xinh này được nên duyên với con trai bà chỉ đáng trách đưa con lạnh lùng nhạt nhẽo một chút ý nhị lãng mạn cũng không biết, để con gái người ta chờ mong chủ động nay biết đưa nàng về nhà ở chung, thật là chuyện tốt

" ngoan con ở đây với ta suốt đời cũng được, gọi ta là mẹ bỏ Cửu phu nhân gì gì đó đi nghe xa cách quá "

" dạ mẹ "

Nàng pha trà rót thuốc cho bà lão rồi cùng Có Hữu lên tầng

" Tây Nam thất tịch rất lạnh chàng đem theo áo khoát nhớ phải mặc còn nữa đừng lo bóc thuốc mà quên tắm rửa cho bản thân, ta có để trong hành lí trà Nhài nếu thấy mệt thì pha mà uống đừng uống buổi tối à nhớ ngủ sớm, bệnh đau nửa đầu của chàng gần đây lại tái phát rồi "

Có Hữu đứng yên mắt hắn không dời nàng nửa li, nữ nhân ngốc nghếch này sao mệnh lại khổ mà cho gặp hắn chứ.

" Thiên Nhi! Cảm ơn nàng, thời gian ta đi phiên nàng chăm lo mẫu thân ta sẽ cố hoàn thành sớm mọi thứ mà trở về "

Hắn ôm nàng không nhúc nhích, tận trong thâm tâm mong muốn thời gian được dừng lại, hắn trước nay lạnh nhạt vô tình so với những chuyện như nhân tình thế thái hắn từ lâu đã không muốn quan tâm, chính nàng là người đã đem gió xuân vào cuộc đời hắn cho hắn biết trên nhân gian xấu xa tội lỗi này vẫn còn sự đẹp để bình yên là nàng.

" chuyện nhà chàng hãy yên tâm, Có Hữu ta một lòng chờ chàng trở về! "

Đêm đó nàng đã hát cho hắn nghe khúc tình ca thương tâm mà say đắm, nàng gối đầu lên người hắn mà ngủ yên giấc. Đêm đó nước trên sông Trăng óng ánh diệu kỳ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Thả Cành Hoa Xuống Sông Trăng Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đợi Chờ là một nỗi đau, vậy đành thôi nước sông Trăng xin ngừng chảy

Thấm thoát ba năm dài đằng đằng Tây Nam quả nhiên tháng bảy mưa luôn nặng hạt, hàng cây bên vệ đường cũng bị gió bạt rung rẩy đến đáng thương.

" Cồ y sĩ, hoàng hậu đã khỏe hơn rồi "

Bạch công công dâng đến cho hần tách trà, con người này từ hồi tiến cung đến nay đã lâu cũng không phải mới tiến cung lần đầu, tại sao lúc nào về mặt cũng đầy rẫy những lạnh nhạt ông phụng sự cho vua lâu nay thấy toàn những tên tướng suôn nịnh, quan lại thì điều ra tiến vào địa vị tranh giành đấu đá cung phi thì đoạt vị leo cao duy chỉ có tên nam nhân này bấy lâu vẫn mặt lạnh vô cảm không lo thế sự. Tính tình nhạt nhẽo nhưng đức độ cao cao tại thượng không thiên vị lại thẳng thắn khôn ngoan tài chữa bệnh thì lợi hại chả trách hoàng thượng trọng dụng hần như vậy.

" vậy thì tốt, đừng lo là nhắc người hầu sát thêm thuốc bệnh này phải kiên nhẫn mới được. Một chút tiến triển mà bỏ không lo lắng, thì bệnh hết nay không hết mai "

Mấy năm nay Hung Nô cố tình dòm ngó nước nhà, hần thân là y sĩ nhưng đối với việc triều chính không phải cứ như lời nói suông miệng không quan tâm là không quan tâm được

" à vụ việc giao ban hai nước thế nào rồi? "

" dạ xứ thần Hung Nô đang bàn chuyện với hoàng thượng thần nay cũng chưa rõ tình hình "

" được rồi ta sẽ tới tiếp kiến hoàng thượng sau đó hỏi người về tình hình sau vậy, người lui đi "

" dạ, thần lui "

Sông Trăng nước xanh trong vắt, bên hồ có mấy vị cô nương đang chăm chỉ giặt áo Thiên Nhi từ sáng đã quét dọn nhà cửa và thuốc than cho Cửu phu nhân, nay gió mát nằng đem xiêm y ra giặt giũ

" Thiên Nhi mấy nay không thấy cô tới giặt áo "

" à do mưa quá mà, tháng bảy thật đúng là không thích hợp để giặt giũ "

" Thiên Nhi, Cửu phu nhân đã đỡ bệnh chưa từ ngày tướng công cô đi cũng 3 năm rồi mà có viết thư về cho cô không "

Một nữ nhân khác thấy thế cũng hỏi theo

" ngày anh ta đi là tháng sáu ba năm trước, mẹ già để lại cô lo anh ta thật chẳng định quay về sao "

Hần chắc chắn sẽ quay về, mọi người ở đây sao lại thiếu kiên nhẫn đến vậy phu quân của nàng nàng còn chưa lo lắng hần không về sao những nữ nhân ở đây lại làm người khác nản chí thế

" đúng đúng, ba năm trước hai người kết hôn chẳng cần một cái nghi lễ chỉ dâng trà thấp hương thôi nhưng như vậy không phải quá đơn giản rồi sao, hay anh ta định khi về sẽ làm linh đình hơn? "

Sao hôm nay nàng lại ra đây giặt giũ chứ, nữ nhân Kinh Tiến đúng là nhiều chuyện đến ai ai cũng biết

" các cô đừng bối rối thay ta được không, chàng là một người chung thủy ta tin chàng vì đức độ của chàng còn chuyện viết thư chàng vẫn gửi về đó thôi. Cùng lắm là có tháng do ngắt chuyện triều đình thuốc than nên chàng không thể gửi, Cồ Hữu là người như thế nào ở Kinh Tiến này ai còn lạ chứ, rồi một ngày chàng sẽ về "

*****

Trời tối mây mù giăng kín khắp nơi, ngọn đèn dầu trong nhà vẫn le lói một cách yếu ớt, Thiên Nhi cài then khóa cửa chuẩn bị xếp chăn cho Cửu phu nhân

" Tổ Hữu hôm nay có gửi thư về không con "

Nàng chợt dừng tay, thư, à đã ba tháng rồi còn gì

" vẫn chưa thưa mẹ "

" nó lại bận gì nữa rồi, thư lúc thì đều lúc thì biệt tích. Thiên Nhi còn đừng lo lắng nhé "

Cô biết chứ, hần bận trăm công nghìn việc làm sao có thể đúng thời gian mà gửi thư về nhà, lúc thư về đại khái là nói về chuyện triều đình còn không thì sẽ hỏi tình hình ở nhà thế nào còn dặn cô phải lo cho mẹ và chăm sóc kỹ cho bản thân. Cô tận sau trong lòng từ lúc kết hôn với hần đến giờ đều yên phận thủ thường, đối với mẹ chồng hiếu thảo hết mực trông đợi một ngày khi hần về sẽ vui vẻ tự hào.

" Cồ Hữu bận rộn nhiều việc, con đây rõ mà mẹ. Mẹ ơi đêm đã khuya con xếp chăn xong rồi mẹ ngủ sớm nhé "

Đêm nay không trăng không sao bầu trời sẫm đen dày kịt

Cồ Hữu à, chàng giờ đang làm gì? Ở nhà mẹ đã đỡ bệnh hơn rất nhiều nhờ đơn thuốc chàng kê mỗi khi gửi thư về. Thiên Nhi của chàng vẫn ở đây ba

năm rồi vẫn đợi chờ tin chàng về.

*****

" Có y sĩ, người định trở về? "

Hoàng thượng xưa nay nhiếp chính nghiêm trang nay đối với Cố Hữu thập phần khiêm nhường, ông ấy biết nhờ có Cố Hữu mà hoàng hậu được khỏe mạnh y sĩ trong cung nhiều như vậy nhưng người mà ông tin tưởng trông cậy chỉ có mỗi Cố Hữu mà thôi. Nay hấn muốn giả từ về lại quê lần này lại lần khác muốn kiếm hấn thì khó khăn ông ta làm sao cam lòng dặng?

" hạ thần đã hoàn thành trách nhiệm của một lương y, nay còn thê tử và mẫu thân nơi quê nhà. Xin hoàng thượng ứng chỉ chấp thuận, mỗi khi có chuyện gì cần đến thần cam đoan vẫn có mặt tại triều cương. "

" ta cho khanh đưa hiền thê và thân mẫu vào cung, như vậy cũng không được? "

" xưa nay thần đã buông lơi việc triều đình, vì lòng kính trọng với sự anh minh của hoàng thượng mà Cố Hữu thần đây không thể không giúp khi hoàng gia lâm bệnh, nhưng thê tử là người đơn giản hiền từ mẫu thân lại chân chất hiền lành thiết nghĩ với cuộc sống trong cung thật không hợp "

Cố Hữu trả lời chắc nịch, cứng rắn lí lẽ cùng nhiệt thành làm hoàng thượng bỗng chốc yên lặng

" tạ ơn hoàng thượng đã chiếu cố hạ thần hết lần này đến lần khác nhưng tiếc vui phải cạn, với thần việc triều đình cung đấu đã lạnh tanh cảm giác "

Hoàng thượng ông ấy biết chứ, Cố Hữu là người đàn ông cao cao tại thượng. Ông ấy đối với đám binh sĩ tướng lĩnh lương y trong triều không một chút cảm xúc, nhưng Cố Hữu này từ lâu đã vì sự chính trực của hấn mà làm ông ta kính nể mặc dù chỉ trong thâm lặng.

" Cố Hữu, nếu ta nói muốn gả Lưu Mông Lưu công chúa cho người thì sao? "

" sao ạ? "

Một người trải qua bao sương gió của cuộc đời cứ ngỡ mang một trái tim cứng cáp bình tĩnh như Cố Hữu ngay lúc này lại đang hoảng sợ, hấn là đang hoảng sợ?

" không được thưa hoàng thượng, thần đã có vợ ở quê nhà "

" trượng phu dù có tam thê tứ thiếp ắt dĩ nhiên " hoàng thượng bình tĩnh một cách kỳ lạ, phải chăng vì hoàng tộc có tam cung lục diện nên ông ta nghĩ thể trần ngoài kia cũng vậy?

" nương tử của hạ thần sẵn hạ thân yếu ớt nghe tin này e rằng nàng sẽ không vì một lúc mà chấp nhận được, hoàng thượng vẫn là nên suy xét kỹ " Lưu công chúa là con gái rượu của vua Hung Nô xuất thân là ngọc cành vàng dù là lấy lí do thành thân để giải hòa hai nước đi chăng nữa, hấn làm sao có thể để Thiên Nhi chịu thiệt thòi chứ

" thế sự triều cương nguy cấp, trăm vẫn chỉ còn cách này "

" trong triều vẫn còn nhiều anh tài kiệt xuất "

" vẫn không thể so với người Cố Hữu " sao ông ấy không biết trong cung còn nhiều nhân tài, nhưng kẻ cận Cố Hữu bấy lâu xét về tài trí lẫn đức độ chỉ duy nhất hấn là người ông tin tưởng nhất. Sự khôn ngoan cùng lòng thành ý nhị ông ta tin chắc hấn sẽ xoay sở khôn ngoan việc sắp đặt này

" hoàng thượng xin người chờ gấp gấp "

" trăm nói chuyện với người hôm nay, chính là đã suy nghĩ kỹ rồi! "

*****

Buổi sáng Kinh Tiến hôm nay đã bớt mưa, bầu trời đã trở lại với bộ áo xanh thăm yêu kiều dù cho nhìn từ xa nó như một tấm lụa đào trầm tĩnh. Thiên Nhi sáng sớm đã ra ngoài hái thuốc, toàn bộ đều là nhờ toa thuốc Cố Hữu để lại trong thư trước giờ mà dùng. Thiểu nữ nhỏ nhắn tay xách theo giỏ tre ngập tràn lá hoa được khoác trên mình bộ áo trắng xanh tinh khiết, miệng luôn mỉm cười làm người xung quanh vô ý mà vui vẻ theo.

" này này mọi người biết gì chưa hả " phía xa xa không hiểu sao dân làng tập trung kín cả con đường, nam thanh nữ tú chỉ trỏ bàn tán gì thật làm người khác tò mò quá

" Lưu Mông công chúa của Hung Nô tìm được phò mã, là ai vậy ta "

" nghe nói triều đình không cho khai tên ra đâu, tin kín giữ gì ấy thật không hiểu "

Lưu Mông công chúa gả chồng, vậy là mệnh nước sẽ hết an nguy nếu nói vậy Cố Hữu sẽ được về nhà với nàng và mẹ

" mọi người Lưu Mông thật sự tìm được phò mã rồi sao? " Thiên Nhi chen vào đám đông

" đúng vậy, là một vị trong triều nghe nói xuất thân cũng ghê gớm lắm đấy tài giỏi vô cùng nhưng vua lệnh không được khai tên, chắc để hôm thành thân cười ngửa cho dân tình được rõ ấy mà "

Cố Hữu chàng sắp được trở về rồi

Thiên Nhi là Thiên Nhi, nàng vô nhiễm vô tội sắp tới lại phải vì ái tình mà sa ngã.

Hoa lan nhụy trắng cảnh mềm

Sa chân Anh Túc, va vào kềm gai

" Thiên Nhi! Cô hãy ra bến sông Trăng mà xem tướng công đã về tới đầu làng rồi kìa " vị cô nương báo tin mà chạy tới nỗi mồ hôi đầm đìa trán nhìn đến tội

" Cô nói sao? Tôi ra ngay ra ngay! " cô gấp rút mang hài vẫn không quên nói vọng lên " mẹ ơi con ra đón Cố Hữu, chàng về nhà với chúng ta rồi mẹ chờ chúng con cùng về nhé "

Băng qua đoạn đường ngắn nhuộm đầy lá vàng, băng qua luôn cả con chợ đông đúc ồn ào lúc chạy ngang qua Mộc Châu vẫn chưa xa đã nghe được bản tình ca xưa cũ quen thuộc ấy, đúng, chính là bản tình ca nàng đã hát cho Cố Hữu nghe vào ngày cuối cùng hắt lên Tây Nam, bây giờ cuối cùng thì nàng cũng có thể mỗi ngày hát cho hân nghe bài tình ca yêu thích

Chạy đến bến sông Trăng tìm nàng đập dữ dội khi thấy sắc trắng của tà áo phía trước kia, vẫn như ba năm trước tướng mạo cao lớn khôi ngô, góc lưng ngay thẳng ấy nàng sớm đã nhớ đến đản vật tim gan, hân vẫn như cũ đứng chờ nàng ở bến sông Trăng.

" Cố Hữu "

Hân xoay qua nhìn nàng, trầm tĩnh tựa nước trên sông Trăng bỗng từ đâu chiếc lá rơi xuống làm chuyển động cả mặt hồ tĩnh lặng

" Thiên Nhi, nhớ ta không "

Nàng chạy vào lòng hân mà bày tỏ, nước mắt thấm nhòe mi bỗng chốc rơi ướt áo

" xin lỗi, do ta về trễ thiệt thòi cho nàng rồi " hân xoa đầu nàng tựa như dỗ dành một đứa trẻ, vòng tay ấm áp siết nàng chặt thêm

" không gì...không gì...chàng về rồi tướng công à chàng về rồi, từ nay không xa nhau nữa "

Hân trong lòng cay đắng ôm nàng tựa như sợ tuột mất, Thiên Nhi à ta biết phải nói thế nào với nàng đây khi bản thân ta cũng không thể điều khiển được cuộc đời mình, an nguy của nàng và mẹ an nguy của Tây Nam và đất nước. Hân bây giờ lòng nặng tựa như đeo trĩ, Thiên Nhi....

" Thiên Nhi, ta sẽ thành thân với Lưu công chúa "

Một lời nói ra không bao giờ rút lại được, trong phút chốc tim hân như bị ai bóp nghẹt lời khó nói...vẫn là sớm muộn phải nói ra thôi, giấu nàng càng lâu khổ sở của nàng càng nhiều.

" Cố Hữu? Chàng đừng đùa nữa " nàng nhìn hân với ánh mắt vừa nhuộm đầy lệ vì vui mừng, trái tim hân hoan chưa bao lâu lại phải trùng xuống vì một lời thật lòng.

" trượng phu hoàng thượng sắc phong, sau này trở thành thái tử nguyên triều. Thành thân với Lưu Mông Lưu công chúa, trước giữ bình sự an nguy đất nước sau giữ hòa thuận cả hai tình thâm giao ngày sắc phong đính trước mừng bảy tháng bảy. Cố Hữu Cố y sẽ vâng lệnh "

Nghe hân đọc nguyên rành bản tấu sớ, Thiên Nhi chân như chôn sâu xuống đất, ba năm hân đi triều cương nàng vẫn một lòng một dạ chờ hân ba năm. Thư gửi về không phải lúc nào cũng nhận được, nay người thật trước mặt, mở miệng ra lại nói lời thật lòng đến phủ phàng. Cố Hữu ơi sao chàng tàn nhẫn như vậy

" chàng và thiếp sẽ kết thúc sao? " Thiên Nhi thỏ thẻ hết như sắp không nghe được cả giọng của mình, bất lực níu lấy tay áo hân chệnh choạng như sắp ngã. Hoa Tử Lan đang lung lay trên cây kia với nàng có khác là bao.

" không Thiên Nhi... chúng ta không kết thúc, ta cam đoan ta và nàng sẽ không bao giờ kết thúc! " hân cầm tay nàng chặt như sợ nàng bỏ đi, Thiên Nhi của hân trước nay không ai thay thế được Lưu công chúa kia không tình không cảm đâu có giả về vẫn là nước lạnh hoa khô.

" về thôi, thiếp nấu cho chàng chút gì đó. Chàng từ kinh về vẫn chưa ăn gì phải không? " nàng lau nước mắt mỉm cười như không có gì, hết như ba năm trước lúc biết hân sẽ đi Tây Nam, ba năm trước không gì nhưng lúc này sự bình tĩnh lạ lẫm của nàng làm hân càng lo sợ hơn

" Thiên Nhi nàng... "

" về thôi tướng công, chúng ta cùng về nhà "

Nàng cầm tay hấn về nhà Cửu phu nhân mừng vui ra mặt vẫn chưa biết chịu không may đang ập tới, ba người vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên suốt cả buổi không khí bữa ăn vẫn duy trì hòa hoãn tựa như mặt sông an yên. Thiên Nhi cười nói vui vẻ, tuy lòng nàng có gai....

" mẹ ngủ ngon mẹ nhé "

" Cố Hữu, chàng muốn nghe tình ca bên sông Trăng không đã lâu rồi thiếp không hát chàng nghe "

" Thiên Nhi, ta nhớ nàng "

Hấn nằm lên chân Thiên Nhi như hồi xưa hấn hay nằm thế, nàng vuốt tóc hấn nhẹ nhàng ngón tay khẽ len lỏi giữa những sợi tóc dài đen nàng bắt đầu hát bài ca xưa cũ cả hai đều quen thuộc

" Thát tịch mưa ngâu không dứt

Nước mắt sông trăng bay ngược lên trời

Thát tịch mưa ngâu không dứt

Ta chờ đợi ai bên bến nhớ ngày đêm

Sông Trăng cuối bờ không ngã rẽ

Tình ta vô cớ lại lạc mất nhau

Bạc vàng xuống nước còn phai

Đêm nằm tôi nghĩ xem ai bạc tình "

*****

Sáng sớm hôm nay nắng ấm vàng nhẹ, không khí này làm cho người ta lười biếng không muốn xuống giường Cố Hữu sò bên cạnh trống không, Thiên Nhi buổi sáng lại đi đâu rồi?

" Thiên Nhi...Thiên Nhi..."

" lúc sáng mẹ thấy nó đi hỏi nó đi đâu nó bảo đi hái hoa để thả trôi với con, chạy tìm nó thử xem "

" nàng ấy đi lúc nào ạ? "

" từ sáng sớm"

Hấn chạy ra sông Trăng nàng không có ở đây, hấn chạy đến Mộc Châu rồi về nhà lại chạy đến sông Trăng, quái lạ Thiên Nhi nàng ấy trước giờ ít bạn bè, nay lại có thể đi đâu được chứ.

" Cửu người đi... Cửu người đi có người nhảy sông tự vẫn... Cửu..."

Tìm hấn ngừng đập trong giây lát, Thiên Nhi... có lẽ nào Thiên Nhi...

" tránh, tránh ra...các người tránh ra mau Thiên Nhi... Thiên Nhi à Thiên Nhi..."

Hấn xô ngã những người phía trước tự mình chen chút giữa đám đông, người con gái hấn yêu, Thiên Nhi của hấn...nàng nhất định không được có chuyện gì

" Nương tử... nương tử Thiên Nhi à nàng mở mắt ra nhìn ta, mau, nàng mở mắt ra. Đừng như vậy Thiên Nhi "

" Có y sĩ bắt mạch đi chữa đi đừng loạn vậy chứ " người người cố gắng trấn tĩnh hấn, Thiên Nhi như vậy nếu hấn mất kiểm soát cả hai sẽ mất nhau mãi mãi

" Được. Thiên Nhi dù bất cứ giá nào ta cũng đưa nàng về" hấn cố vận dụng hết những y thức hấn học trước nay, bắt mạch xem mạch đập thế nào liền dùng sức ép nước

" Thiên Nhi...Thiên Nhi nghe ta nói không về đi tỉnh lại, quay về với ta đi Thiên Nhi..."

Qua một lúc lâu rốt cuộc nước cũng tổng khỏi miệng nàng, hai mắt từ từ mở phía trước kia mờ nhạt cố gắng chớp mắt mới thấy được người trước mặt là ai. Cố Hữu! Là chàng, hấn ta cứu nàng sao.

Nàng khẽ mỉm cười, ông trời hóa ra tàn nhẫn như vậy, cướp chàng mất ba năm xong lại muốn vượt chàng ra khỏi tay nàng giờ đây ngay cả chết cũng không cho nàng cơ hội nhỏ nhoi ấy

" bà con đừng làm loạn nữa hãy tăng ra bớt để Cố y sĩ đưa tiểu thư về, chuyện tới đây đủ rồi "

Mọi người nhanh như nhận lập tức không còn thấy mặt, Cố Hữu bế nàng về nhà nàng từ chối lại bảo muốn đến cuối sông Trăng

" được, nương tử ta đưa nàng đi "

Cuối sông Trăng thì ra không như người ta đồn đãi, nó thơ mộng yên bình như vậy mà. Sự tĩnh lặng đến nỗi loài chim trên cành còn quyến luyến, hỏi sao con người lại không rung động trước con sông đẹp thế này đây?

" Thiên Nhi, ta đã sai xin nàng đừng làm vậy nữa "

" hôm nay thiếp rất ngốc phải không " nàng cười một cách nhẹ nhàng như trăng rằm đêm nguyên tiêu, tà áo kia ôm lấy dáng người nàng bé nhỏ trong nắng bây giờ như cây hoa Tử Lan mỏng manh trước gió, chỉ sợ chóng vọt tàn...

" nàng không muốn ta lập thiếp, ta liền không lập thiếp nàng không muốn ta lên kinh, ta cùng nàng bỏ chạy thật xa. Thiên Nhi đừng tìm đến cái chết được không? " hắn ra sức ôm vai nàng, nếu hôm nay nàng có gì hắn sẽ ra sao đây

" Cố Hữu à, xin lỗi làm chàng sợ rồi " nàng vén nhẹ sợi tóc xòa ngay trước trán hắn, nay đã lấm tấm mồ hôi vì lo lắng rồi

" Cố Hữu, chàng đi lấy cho ta chút gì uống được không? Ta khát quá. Uống nước xong, chúng ta cùng nhau về nhà! "

" được nàng chờ ta chốc lát thôi " hắn nói xong đoạn cởi áo khoác ngoài ra đắp cho nàng còn mình thì đi lấy nước

Hắn vừa đi, nàng đã bật ra câu hát xa xưa hồi ấy

" Thất tịch mưa lâu không dứt

Nước mắt sông Trăng bay ngược lên trời

Thất tịch mưa lâu không dứt

Ta chờ đợi ai bên bến nhớ ngày đêm

Nàng nhặt miếng đá ven sông, vẩy lên tay mình nhẹ nhàng một vết rạch. Máu chảy ra tay áo lem xuống cả cổ khô, màu đỏ chói mắt kia làm nàng thanh thản, thật kỳ lạ giữa tháng bảy thất tịch thế này giữa những ngày toàn mưa với mưa nhưng hôm nay nắng vàng lại rực rỡ nàng ngược lên còn có thể thấy được cầu vồng. Thật tốt quá, hôm nay không có mưa.

Cố Hữu à, ai sẽ quên đi khi con tim này đã tắc nghẽn? Nàng và hắn bỏ đi xa giang sơn đất nước mẫu thân hắn để lại cho ai khi quân địch kéo tới? Nàng ích kỷ với hắn bỏ đi sau này cuối đời sẽ ra sao với mọi người lúc gặp lại? Hắn đã vui tình hay vẫn còn nặng nghĩa, nàng nay đã không thể quan tâm tiếp được nữa

Nước mắt rơi xuống hòa với máu nghe tí tách, miệng nàng mỉm cười thật hiền, Thiên Nhi nàng đây ba năm đợi ba năm chờ để cả đời phải lãng quên. Cố Hữu chàng ơi, nếu chúng ta không gặp nhau có phải kết thúc của hai ta đã đẹp để trọn vẹn?

Lúc ngã xuống đất, nàng mơ hồ thấy hắn đứng bên sông Trăng chờ nàng năm nào hắn xoay lại cười thật điển trai. Nàng lại thấy hắn cười ngửa chạy tới nàng vào bốn năm về trước, trên tay hắn còn cầm cành hoa Tử Lan nàng thích nhất, mộng ảo đã tan, hy vọng đã tàn, giờ đây nàng mệt mỏi quá. Nàng muốn ngủ một chút được không, chỉ một chút thôi rồi nàng sẽ không còn buồn nữa. Nàng muốn mơ về lúc nàng và hắn còn nhỏ ấy

" Thiên Nhi, đến lúc nào đó ta sẽ cưới nàng "

Lời hứa còn vọng lại bên tai, nàng vui sướng mỉm cười. Cố Hữu, thiếp chờ đến canh tư lại không có sức mà trông hoài qua canh năm nước sông Trăng tẩy rửa muộn phiền, thiếp được một lần đắm chìm vào nó. Thôi thì bây giờ thiếp xin được quên đi

Đâu đó xa xa, ơ kìa có ai đang hát. Trên nơi cao nhất của Mộc Châu quán có ai đang hát bài tình ca xưa cũ, thư sinh điển trai Cố Hữu đang dặt tay diu Thiên Nhi vào lễ đường, mọi người vỗ tay nhiều quá khắp nơi vang dội chúc mừng.

Bóng đen đã bao trùm tất cả, bên tai bài tình ca lại cất lên này

"Sông Trăng cuối bờ không ngã rẽ

Tình ta vô cớ lại lạc mất nhau

Bạc vàng xuống nước còn phai

Đêm nằm tôi nghĩ xem ai bạc tình"

Nàng khẽ cười trút hơi thở sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Thả Cành Hoa Xuống Sông Trăng Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiên Nhi, ta đặt nàng trong kí ức

Ba mươi năm sau...

Nguyên Tiêu Tây Nam rộn ràng tiếng cười vui, nhà nhà người người đều diện váy mới đón tết. Trong cung yên hoa(pháo hoa) nổ vang trời đất, lân phượng rực rỡ điều luyện làm ai nấy hoa mắt. Chỉ duy nhất bên cung Tịch Vân có một vị công chúa không biết cười là gì, lúc nào trên mặt bà cũng hoài vẻ mặt lạnh nhạt, người ta nói khi xưa Lưu Mông công chúa tìm được phò mã như ý thế mà bà lại không bao giờ hài lòng, đa số lời đồn đều do vị phò mã kia quá mê việc triều chính mà bỏ bê bà làm bà buồn quá sinh bệnh, từ đó không muốn cười

À! Nói đến vị phò mã kia, nhìn từ bên ngoài ai cũng tưởng ông ta có một cuộc đời rất tuyệt vời nhưng hơn chục năm nay không ai biết ông ta có hẹn với thê tử trong mơ. Lúc ông lâm trọng bệnh, miệng cứ lầm bầm "nuơng tử, ta lấy nước cho nàng chúng ta cùng về nhà thôi " không ai dám hỏi vị cô nương trong mơ kia là ai, có người bảo là tiên nữ nhưng cũng có người đồn là yêu ma len lỏi vào giấc mơ làm phò mã đảo điên.

"Thiên Nhi, đã lâu rồi đúng không, ta đã lâu rồi không hát cho nàng nghe nhỉ " Kinh Tiến nay được sửa tên là An Thiên, nơi này bây giờ trông trải thanh tịnh đến diệu kì mọi người năm xưa đã an cư tán nghiệp đến khắp nơi khác. Giờ đây chỉ còn lát đất vài bà già ông lão lợm cộm chống gậy qua lại, có hai ông bà đi ngang qua chợt dừng lại nhìn. Dưới tán cây hoa Tử Lan, bìa mộ đã ngập um những cỏ xanh hoa trắng, trước bìa mộ kia bóng lưng gầy gò đang run lên từng cơn gục mặt vào bìa khóc nức nở.

HOÀN.

Lời tác giả: xin chào! Mình là Zoe truyện ngắn lần này của mình cuối cùng cũng kết thúc vào lúc 2h14p sáng:))). Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ^^

À quên, đón đọc tác phẩm mới chuẩn bị ra mắt của mình nhé. Xin cảm ơn rất nhiều!

Tác phẩm sẽ Hoàn chính văn vào ngày 12-4

Bạn đang đọc truyện *Ai Thả Cành Hoa Xuống Sông Trăng Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.